

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 73.713 van 18 mei 1998
in de zaak A. 45.057/IX-224.**

In zake : Willem ELBERS,
wonende te BRUSSEL,
Postbus 88

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Willem ELBERS
op 27 september 1991 heeft ingediend om de vernietiging
te vorderen van de beslissing van de directieraad van de
Diensten van de Eerste Minister van 30 juli 1991 waarbij
hem definitief de beoordeling "slecht" wordt toegekend
voor de periode van 1 september 1989 tot 31 augustus
1990, "alsmede alle beslissingen en akten waarop die
beslissing van de directieraad is gesteund";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
M. LEFEVER;

Gelet op de beschikking van 15 maart 1996
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 18 februari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 maart 1998, datum waarop de zaak voor onbepaalde tijd wordt uitgesteld;

Gelet op de beschikking van 19 maart 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 mei 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. SMETS;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, en van Inspecteur A. LOX, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. In de krant "De Morgen" verschijnt op 26 juli 1990 een artikel waarin sprake is van een onderzoek dat door het Hoog Comité van Toezicht op het kabinet van de Eerste Minister wordt gevoerd.

Dientengevolge wordt Frans DELIE, hoofd-commissaris bij het Hoog Comité van Toezicht, diezelfde dag nog belast met een onderzoek teneinde de auteur te identificeren van de in dat artikel voorkomende "kwaad-

willige uitspraak betreffende ons Officie", die wordt toegeschreven aan een bron binnen het Hoog Comité van Toezicht.

1.2. Op 28 augustus 1990 schrijft Paul STROOBANTS, commissaris tweede klasse bij het Hoog Comité van Toezicht en medewerker en ondergeschikte van verzoeker, een nota aan inspecteur-generaal VERMEULEN betreffende het contact dat verzoeker en hijzelf hebben gehad met een journalist van de krant "De Morgen" en waarin het onderzoek naar de diefstal van geld op het kabinet van de Eerste Minister ter sprake was gekomen.

1.3. Op 30 augustus 1990 schrijft hij een nieuwe nota aan inspecteur-generaal VERMEULEN waarin hij het relaas doet van een telefonisch contact dat verzoeker op 29 augustus 1990 met hem heeft gehad over het hogerge-noemde gesprek met de journalist van "De Morgen".

Hij relateert dit telefoongesprek als volgt :

"Op zijn vraag met wie ik over het contact met de journalist heb gesproken, heb ik hem geantwoord dat ik daarover enkel door de h. VERMEULEN werd geïnterpelleerd. Hij drong aan hem te zeggen wat ik over die zaak allemaal had verklaard en wenste te vernemen wat door onze oversten allemaal was geweten en van wie. Ik ging daar niet op in. Op zijn vraag of ik een verklaring had afgelegd op papier, heb ik tegen de waarheid in geantwoord dat ik dat niet had gedaan. Daarop drong hij aan op een onmiddellijke samenkomst - hij zei dat hij zich bevond bij zijn broer te Schaarbeek. Ik zei dat zulks niet kon, waarop hij voorstelde om tot Leuven te komen; hij wilde zelfs tot bij mij thuis komen. Hij nam het mij erg kwalijk dat ik over 'dergelijke serieuze zaken' niet eerder spontaan met hem had gesproken, om te redden wat nog te redden was. Hij bleef aandringen op een gesprek onder vier ogen, waarop ik de belofte deed hem vandaag, om 12 u. te zien in de hall van het station Antwerpen-Centraal. Hij zei dat hij het van mij laf zou vinden indien ik alles naar waarheid had verteld aan de h. VERMEULEN. Hij zei woordelijk : 'Ge begrijpt toch dat ik dan in serieuze moeilijkheden verkeer en indien ge mij niet helpt dan bezie ik dat als een teken dat ge ook in het complot zit dat mij

wil liquideren en dan zult ge uw huid ook duur verkopen'. Hij zei ook nog : 'Als ge alles hebt toegegeven, dan weet ik niet waarom gij zo vlug doorslaat, ge weet toch dat men met harde bewijzen moet afkomen vooraleer tot een bekentenis over te gaan, dan zijt ge maar een slappeling; zoiets had ik van u niet verwacht ..., of is het om goed te staan met de baas, die nog maar drie weken de eed heeft afgelegd.

Hij zei dat ik mocht doen wat ik wilde, maar dat hij alles zou blijven ontkennen, dat hij de h. LIPPENS niet kende en nooit had ontmoet. Als het moest zou hij die persoon er laten bijroepen om dat te bevestigen ! En waar zou ik dan staan met mijn gezegden ! Hij zei nog dat hij zou blijven staande houden dat wij de namiddag van het contact met LIPPENS hadden gegeten in het restaurant 'Nos ancêtres, les Gaullois' te Anderlecht. Dat is die dag niet gebeurd, maar wel op een middag enkele dagen voordien.

De h. ELBERS meende dat er telefoongesprekken waren afgeluisterd waaruit het contact met de journalist zou blijken en hij zei dat, indien dit tegenover mij zou worden uitgespeeld, ik toch nog alles moest blijven ontkennen vermits dan onwettige middelen zijn gebruikt".

1.4. Eveneens op 30 augustus 1990 maakt Paul SCHOCKAERT, politieofficier van de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen, gedetacheerd bij het Hoog Comité van Toezicht, op vraag van inspecteur-generaal VERMEULEN een verslag op waarin hij onder meer het volgende verklaart :

"Op woensdag 25 juli 1990, werd ik 's avonds, tussen 22u en 23u bij mij thuis opgebeld door de h. ELBERS.

De h. ELBERS vertelde mij hoe hij in de loop van de middag werd opgebeld door een journalist van DE MORGEN, die inlichtingen wou over de zaak 'VAN LAETHEM'. De h. ELBERS zou onverwijld en nog voor diezelfde namiddag een afspraak hebben belegd. Deze ontmoeting zou zijn doorgegaan in een herberg (ik meen te hebben begrepen in café de City) en de h. STROOBANTS zou eveneens aanwezig geweest zijn.

'Ik heb die journalist eens uitgelegd hoe het er bij ons aan toegaat en ik heb hem ook eens de zaak VERSTEELE verteld', zei de h. ELBERS. Het enige wat - volgens de h. ELBERS - over de zaak 'VAN LAETHEM' ter sprake kwam, was de betrouwbaarheid van mij als verbalisant. De journalist zou namelijk gevraagd

hebben of ik wel een betrouwbaar politieman was; de h. ELBERS zou hierop positief hebben geantwoord.

Op donderdag 26 juli 1990, werd ik omstreeks 22u opnieuw opgebeld door de h. ELBERS. Hij deelde mij in paniekerige taal mede dat het artikel in DE MORGEN bij de directie van het H.C.T. was ingeslagen als een bom. De Directeur-Generaal heeft DELIE onmiddellijk gelast met een onderzoek naar de dader, zo stelde hij. Volgens de h. ELBERS zou DELIE hem hebben gezegd dat hij - ELBERS dus - de hoofdverdachte was in de zaak, waarop ELBERS zou hebben gerepliceerd : 'Als het nu de Gazet van Antwerpen was ja, maar toch niet de morgen zeker'. De h. ELBERS vroeg mij zeker geen P.V. nummer door te spelen aan de pers, noch aan de informant.

Diezelfde vraag werd mij diezelfde avond ook nog gesteld door de h. STROOBANTS, die mij speciaal daarvoor opbelde".

1.5. Op 10 september 1990 legt commissaris STROOBANTS ten overstaan van hoofdcommissaris DELIE de volgende verklaring af :

"U vraagt mij thans of ik na datum van 29 augustus 1990 vanwege mijn sectiechef, de h. ELBERS, nog oproepen via de telefoon of andere contacten heb gehad, waarin is gesproken geworden over die zaak PV 1905 en het artikel in de krant DE MORGEN van 26/7/1990. Ik kan hierop antwoorden dat ik op zondagavond 2 september 1990 omstreeks 23 uur nog een telefonische oproep bij mij thuis heb gekregen van de h. ELBERS in verband met die kwestie. Ik zal gemakshalve dit gesprek zoveel mogelijk via citaten kenbaar maken, zoals het mij thans nog te binnen schiet.

De h. ELBERS vroeg mij op de man af : 'Zijt ge al bij VERMEULEN moeten gaan?' Ik antwoordde hem hierop : 'Ja'.

De h. ELBERS vroeg mij alsdan : 'Wat hebt ge gezegd?' Ik antwoordde hierop : 'Volgens mij is de h. VERMEULEN al zeer goed op de hoogte van de situatie en ikzelf heb niet gelogen. Ik heb de waarheid gezegd en als ik die zaak eens goed bekijk, zit ik daar zelf niet tussen, want alles, wat ik erover weet, weet ik van u. Ik vraag mij dan ook af wie mij hierin heeft geluisd, want dat is dan niet op een eerlijke manier gebeurd'. Daarop heeft de heer ELBERS niet geantwoord. De h. ELBERS heeft daarop gezegd dat hijzelf de volgende week bij de h. VERMEULEN moest gaan, doch dat hij niets ging bekennen aan hem.

De h. ELBERS stelde voorts nog : 'Gij zijt tenminste een man. Als ik u iets vraag, dan begint gij niet direct te bleiten als STROOBANTS doet, wanneer ik hem iets vraag'.

De h. ELBERS zei toen ook nog : 'Gij kunt u toch ook vergissen', waarop ik hem antwoordde dat ik mij over zo'n zaken niet vergis. Ik zei hem toen voorts nog : 'gij hebt mij toch zelf opgebeld om de toedracht uiteen te zetten', hierbij doelend op het telefoongesprek van de h. ELBERS met mij op woensdagavond 25 juli 1990.

De h. ELBERS ging daar niet direct op in en zei voorts zelf, doelend op de h. VERMEULEN : 'Dat ventje is daar veertien dagen hulpofficier en hij denkt daar al een grote zaak te doen. Gij kunt toch bij hem gaan om hem daar op de zijkant van zijn bureau te pakken'. Dit laatste herhaalde de h. ELBERS wel tien à vijftien keer. Voorts zei de h. ELBERS nog : 'Wij kunnen trouwens samen eens gaan om dat ventje, (weerom doelend op de h. VERMEULEN) eens op de zijkant van zijn bureau wat toeken te geven'. Dit laatste werd weerom een vijftal keren door de h. ELBERS aan mij gezegd. Ik antwoordde hierop : 'Zo iets doe ik niet'. De h. ELBERS vroeg mij alsdan : 'Wilt gij zeggen aan VERMEULEN dat gij u vergist hebt'. Ik antwoordde : 'Neen. Ik heb alleen de waarheid gezegd. Wat zou ik daarin moeten zitten liegen'. De h. ELBERS antwoordde hierop : 'Het doet er toch niet toe. Het is toch het woord van een hoofdcommissaris tegen dat van een politieofficierke'.

Dit is het enige contact in verband met die aangelegenheid dat ik nog heb gehad met de h. ELBERS. Op uw uitdrukkelijke vraag terzake, moet ik u antwoorden dat de h. ELBERS mij tijdens de telefonische contacten, die hij met mij over die zaak had, nooit heeft bedreigd als zodanig. Hij deed veeleer beroep op mijn goede wil om in die zaak de feiten niet naar waarheid kenbaar te maken en in een verder stadium om op mijn versie van de feiten terug te komen".

1.6. Op 18 september 1990 maakt W. HENDRICKX, adviseur en hoofd van de Nederlandstalige afdeling van de Dienst Enquêtes, een voorstel van beoordeling op betreffende de wijze van dienen van verzoeker voor de periode van 1 september 1989 tot 31 augustus 1990.

Hij stelt de beste term voor voor de criteria A1(Administratieve en technische kennis) en A11(algemene cultuur); de middelste term voor de criteria A3(werkzaamheid en prestatie), A4(Orde, methode, nauwgezetheid), A5(Houding, opvoeding en uiterlijk) en A8(Initiatief en organisatievermogen). De laagste term wordt voorgesteld voor de criteria A2(begrip van de dienst), A6(Gedrag), A7(karakter), A9(verantwoordelijk-

heidszin en karaktervastheid) en A10(geschiktheid voor het opleiden van het personeel). Deze kwoteringen resulteren in een beoordeling "slecht".

Deze beoordeling wordt door adviseur HENDRICKX verantwoord door te verwijzen naar de verklaringen die werden afgelegd door twee ondergeschikten van verzoeker en die hebben geleid tot zijn ontheffing uit zijn functies van sectiechef bij maatregel van inwendige orde van 5 september 1990 en, wat het criterium A5 betreft, op het feit dat verzoekers uiterlijk soms niet echt verzorgd overkomt.

1.7. Op 28 september 1990 dient verzoeker een bezwaarschrift in tegen dit beoordelingsvoorstel. Hij voert daarin aan :

1) dat het voorstel uitgaat van een hiërarchische meerdere tegen wie zeven ambtenaren van niveau 1, waaronder hemzelf, schriftelijk verschillende ernstige bezwaren betreffende zijn manier van optreden tegenover zijn ondergeschikten hebben geformuleerd, zodat er redelijkerwijze mag worden getwijfeld aan de sereniteit en de objectiviteit van adviseur HENDRICKX;

2) dat het oordeel van zijn onmiddellijke chef niet werd gevraagd;

3) dat het steunt op verklaringen van ondergeschikten die aan verzoeker niet werden meegedeeld; dat noch beweringen van ondergeschikten die zichzelf misschien willen vrijpleiten of in een gunstig daglicht willen komen bij hun meerderen, noch een intern onderzoek gevoerd door een collega wiens benoeming door verzoeker bij de Raad van State wordt bestreden, grond kan zijn voor een zo negatieve beoordeling; dat dit des te minder het geval is daar die beoordeling sedert geruime tijd "zeer goed" was en er tijdens de beschouwde periode geen enkel ongunstig feit op de individuele fiche werd opgetekend;

4) dat hem geen kwaadwillige uitspraak in de mond kan worden gelegd die zou moeten blijken uit het voormelde

krantenartikel, dat die kwaadwillige uitspraak evengoed kan steunen op gissingen als op verklaringen van om het even wie;

5) dat het criterium A5 zeer subjectief is en er niet eens wordt gezegd in welk aspect verzoekers voorkomen soms niet echt verzorgd overkomt;

6) dat, wat de andere beoordelingscriteria betreft, de vraag rijst welk verband er bestaat tussen hen en de aangehaalde misdraging.

1.8. Op 9 oktober 1990 sluit de directeur-generaal van het Hoog Comité van Toezicht zich aan bij het geformuleerde beoordelingsvoorstel. In een nota van 10 oktober 1990 motiveert hij uitvoerig zijn standpunt als volgt :

"1. Voorafgaande inlichtingen

a) Als pas, begin oktober 1988, benoemde directeur-generaal van het Hoog Comité van toezicht, heb ik op 7 november 1988 aan de Directieraad gesuggererd om aan de H. ELBERS de beoordeling 'Zeer goed' toe te kennen (daar waar de voorgestelde beoordeling 'Goed' was) met de bedoeling 'de heer ELBERS - net zoals aan anderen in andere aangelegenheden en ter gelegenheid van de benoeming van een nieuw bestuurshoofd - een nieuwe kans te bieden om te bewijzen dat hij wel degelijk aanleg heeft om vooruit te komen in de dienst 'Enquêtes' en zich volledig in te passen in dat hiërarchisch gestructureerd korps, om er de verantwoordelijkheid over een ploeg enquêteurs op te nemen'. Zoals ik het aan de Directieraad bij die gelegenheid heb duidelijk gemaakt, had ik hieromtrent voorafgaandelijk een onderhoud gehad met de H. ELBERS, in het bijzijn van de H. ERAUW : 'De heer ELBERS werd duidelijk gemaakt wat die eventuele beoordeling 'Zeer goed' betekent - namelijk dat hij het bewijs zal moeten leveren in de komende maanden dat hij geschikt is om de verantwoordelijkheid van diensthooft in een hiërarchisch gestructureerd korps op zich te nemen'. (notulen nr. 37, van de vergadering van 7 november 1988, blz. 5 en 6).

b) Op 1 juli 1989 heb ik in die optiek aan de H. ELBERS de leiding toevertrouwd van de sectie voor de onderzoeken inzake post- en aanverwante zaken (nederlandstalige afdeling) die op dat ogenblik 5 personeelsleden omvatte. De H. ELBERS werd in oktober 1989 ontlast van deze verantwoordelijkheid van sectiechef, wegens de herleiding van de 6 secties van de nederlandstalige afdeling van de dienst

Enquêtes tot 4 en wegens de opname van zijn sectie in de nieuwe 'Sectie Verkeerswezen', die geroepen was om een tiental enquêteurs van het Comité (thans 7) en 8 bij het Comité gedetacheerde leden van de Spoorwegpolitie te omvatten.

c) Op 27 oktober 1989 heb ik aan de Directieraad voorgesteld om de H. ELBERS als 4de te rangschikken voor een bevordering tot de graad van hoofdcommissaris (rang 11/5), wat neerkwam op de beste rangschikking onder de kandidaten van de nederlandse taalrol, waarbinnen de bevordering normaal diende te gebeuren. De H. ELBERS werd vervolgens door de Directieraad voorgedragen en met ingang van 1 november 1989 benoemd. De H. ELBERS was voordien op mijn voorstel niet weerhouden voor gelijkaardige bevorderingen en dit ten voordele van drie andere ambtenaren die minder anciënniteit bezaten, doch meer geschikt werden geacht en dan ook met ingang van 1 februari 1989 (één van hen) en 1 juni 1989 (de twee anderen) benoemd geworden waren.

d) In februari 1990 werd de H. ELBERS die, niet-tegenstaande zijn graad van hoofdcommissaris, de functie van eerste medewerker van de chef van de 'Sectie Verkeerswezen' vervulde (de sectiechefs in de dienst Enquêtes zijn normaal zelf bekleed met deze graad van hoofdcommissaris), geroepen om zelf de functie van sectiechef uit te oefenen ten gevolge van wijzigingen in de bevoegdheidstoewijzingen in de hogere hiërarchie. Die sectie bevatte toen 14 personeelsleden; sedertdien werden deze effectieven vermeerderd tot het maximum van 18 personeelsleden.

e) Reeds op 22 maart 1990 dienden de hiërarchische meerderen van de H. ELBERS in de nederlandstalige afdeling van de Dienst Enquêtes - de HH. HENDRICKX en DEMEERSSEMAN - tussenbeide te komen om eigenmachtig de interne organisatie van de sectie te regelen, door meer bepaald rechtstreeks beheersverantwoordelijkheden toe te kennen aan ondergeschikten van de H. ELBERS (de HH. VAN DEN BOSSCHE en VANDERDONCKT), wegens belangrijke tekortkomingen van de H. ELBERS bij de leiding van de sectie en de daaruit voortvloeiende achterstand in deze laatste.

f) Op 25 juni 1990 werd, op mijn formeel verzoek naar aanleiding van welbepaalde feiten, en gelet op het geringe begrip van de dienst, het tekort aan orde en nauwgezetheid in zijn werkzaamheden en het weinige besef van het gezag waarmee hij bekleed was, dat de H. ELBERS aan de dag legde, aan hem mondeling door de H. HENDRICKX, in het bijzijn van de H. DEMEERSSEMAN, meegedeeld 'dat zijn gedrag twijfels doet rijzen over zijn reële geschiktheid om hier, bij de Enquête-dienst, de verantwoordelijkheid van sectiechef uit te oefenen, hetgeen ook impliceert een model te worden voor de onder zijn gezag staande enquêteurs'.

g) Op 5 september 1990 werd de H. ELBERS als bewarende maatregel van inwendige orde ontheven uit

zijn functie van sectiechef. Dit gebeurde op grond van feiten die hem worden ten laste gelegd en waaromtrent een tuchtrechtelijke procedure aan de gang is (miskenning van de regels m.b.t. het overmaken van processen-verbaal, uiting ten overstaan van ondergeschikten van ongefundeerd wantrouwen omtrent de wettelijkheid van het optreden van de directie van het Comité in die aangelegenheid, onderhoud met een journalist in verband met aan de gang zijnde onderzoeken in bewoordingen die geleid hebben tot de publicatie van een artikel dat steunde op foute informatie en kritiek bevatte op de Eerste Minister en het Comité, niettegenstaande het verbod om om het even welke mededeling te doen aan de pers betreffende de enquêtes van het Comité, morele druk op ondergeschikten om hen valse verklaringen te doen afleggen aan de directie, beledigende uitlatingen in het bijzijn van ondergeschikten aan het adres van hiërarchische meerderen, aanzetting van ondergeschikten tot handtastelijkheden tegen hiërarchische meerderen, enz.).

2. Rechtvaardiging van de voorgestelde beoordeling

Bijna twee jaar na de toekenning van de beoordeling 'Zeer goed' aan de H. ELBERS, met het bijzondere hiervoor (zie 1,a) in herinnering gebrachte oogmerk en één jaar na zijn bevordering in de graad van hoofdcommissaris (rang 11/5), moet ik tot mijn spijt vaststellen dat dit alles tevergeefs was en dat de H. ELBERS er niet in geslaagd is om aan te tonen dat hij bekwaam is om de verantwoordelijkheden van sectiechef van een sectie met enige omvang binnen de dienst Enquêtes van het Hoog Comité van toezicht uit te oefenen. Meer zelfs, zijn buitensporig gedrag doet ernstige twijfels rijzen of hij nog op zijn plaats is binnen een gespecialiseerde betugelende politiedienst die in volle modernisering is, en waar voortaan meer en meer bekwaamheid, prestatie en plichtsbesef vooraan staan.

Wat betreft de criteria A2, A3, A4, A8, A9 en A10 van de beoordeling van de betrokkene wordt hetzij de 2de term (A3, A4 en A8), hetzij de 3de term (A2, A9 en A10) voorgesteld, rekening houdend met :

- de ernstige tekortkomingen van betrokkene bij de organisatie en het beheer van de sectie Verkeerswezen, die een tussenkomst van de hogere overheden om de goede werking van de dienst te herstellen noodzakelijk hebben gemaakt (zie 1, e) (de criteria A2, A3, A4, A8, A9 en A10);
- de slordigheden van betrokkene bij de rechtstreekse behandeling van zaken door hemzelf, meer bepaald bij het opstellen van processen-verbaal, daar waar hij uit hoofde van zijn functie als sectiechef controle diende uit te oefenen op de werkwijze van de personeelsleden van zijn sectie en hen diende bij te staan in

dit verband. Deze feiten lagen mede aan de grondslag van de mondelinge opmerking van 25 juni 1990 die hiervoren werd aangehaald (zie 1, f) (de criteria A2, A4 en A10);

- de miskenning van de bijzondere aard van het Officie waaraan hij thans verbonden is en van de taken waarmee hij belast werd, zowel in zijn hoedanigheid van sectiechef als van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings en van de krijgsauditeur, met de verplichtingen die het tegengewicht vormen van het gezag dat aan deze hoedanigheden verbonden is. Deze miskenning blijkt uit het irrationele en haast ziekelijke wantrouwen ten opzichte van het hiërarchisch gezag, dat hij daarenboven tracht ingang te doen vinden bij zijn ondergeschikten (zie 1, g, maar ook, in bijlage I, zijn overtuiging dat de directie zijn telefoongesprekken laat af luisteren of nog dat er een 'komplot' bestaat om hem te 'liquideren'...), uit zijn miskenning van de interne regels betreffende de overmaking van processen-verbaal of betreffende kontakten met de pers (zie 1, g), uit de morele druk uitgeoefend op zijn ondergeschikten om hen er toe te bewegen valse verklaringen af te leggen aan de directie (id.), uit zijn beledigende uitlatingen in het bijzijn van een ondergeschikte aan het adres van een hiërarchische meerdere en de aansporing van die ondergeschikte om samen met hemzelf tot gewelddaden tegen die hiërarchische meerdere over te gaan (id. en bijlage II), uit het menigvuldig bezoek aan drankgelegenheden tijdens de uitoefening van zijn functies (zelfs wanneer hij zich tracht een alibi te construeren, maakt de betrokkene gewag van zijn bezoek aan twee drankgelegenheden in de loop van een doordeweekse 'werk'-namiddag die hij dan nog om 16 u. zou afgesloten hebben...), uit meerdere niet voorafgaandelijk toegestane, noch na afloop gerechtvaardigde afwezigheden (zo o.m. zijn aanwezigheid tijdens de zitting van de parlementaire onderzoekscommissie met betrekking tot het banditisme en het terrorisme bij het verhoor van een gewezen Eerste minister, zonder dat hij hiervoor een dienstvrijstelling vroeg, terwijl de directie van het Comité nochtans nuttig vertegenwoordigd was op die zitting door een andere ambtenaar, die hiertoe op de gepaste wijze was aangeduid), ... (de criteria A2, A3, A9 en A10).

Met betrekking tot het criterium A5 (houding, uiterlijk voorkomen) wordt de 2de term voorgesteld. Het betreft hier inderdaad een subjectief element (cfr. het bezwaarschrift van betrokkene). Ik ken echter op het Hoog Comité van toezicht niemand,

behalve de betrokkene zelf misschien, die van mening zou zijn dat de houding en het uiterlijk voorkomen van deze laatste sinds 1 november 1989 dikwijls in overeenstemming geweest zijn met hetgeen aangewezen is voor een officier van gerechtelijke politie met de graad van hoofdcommissaris bij het Hoog Comité van toezicht en, vanaf februari 1990, met de functie van sectiechef voor 14 tot 18 enquêteurs. Naast hetgeen ikzelf de visu enkele malen heb vastgesteld, heb ik voldoende reacties gehoord op het Comité betreffende het uiterlijk voorkomen van betrokkene. Zo werd o.m. de gevatte bemerking genoteerd als zou het voor de goegemeente niet moeilijk zijn, wanneer de H. ELBERS samen met enkele jonge stagiairs uitrukt, hem als de gearresteerde in het gezelschap aan te zien. Ik kan dus de term 'goed' (sic) die hier wordt voorgesteld door de H. HENDRICKX beamen. Aangezien betrokkene om nadere uitleg vraagt, kan gewezen worden op o.m. een onverzorgde baard, veel te nauw zittende hemden, slecht geknoopte dassen, verkreukte kleren, ...

Met betrekking tot het criterium A5 (opvoeding) en de criteria A6 en A7, voor dewelke de 3de term wordt voorgesteld, verwijs ik naar de beledigende uitlatingen van betrokkene aan het adres van een hiërarchische meerdere en de aansporing van een ondergeschikte om over te gaan tot gewelddaden tegen die meerdere (cfr. 1, g, en bijlage II) evenals naar de morele druk die werd uitgeoefend op ondergeschikten om hen ertoe te bewegen valse verklaringen af te leggen bij de directie (cfr. 1, g; het gaat hier meer bepaald om het voortdurend telefonisch lastig vallen van deze personeelsleden bij hen thuis, tot laat op de avond)".

1.9. De directieraad buigt zich op zijn vergadering van 31 oktober 1990 over de aan verzoeker toe te kennen beoordeling.

De directeur-generaal van het Hoog Comité van Toezicht verwijst naar zijn genoemde nota en brengt de leden van de directieraad op de hoogte van een aantal gebeurtenissen die zich sinds het opstellen van zijn nota hebben voorgedaan. Zo deelt hij hen mee dat verzoeker de feiten die in die nota vermeld staan en die aanleiding hebben gegeven tot een tuchtprocedure die met een blaam zal worden afgesloten, toegeeft, behalve de betichting van beledigingen aan een hiërarchische overste en van aansporing tot gewelddadigheden ten overstaan van deze overste, dat hij eveneens toegeeft te hebben

gefaald in zijn functie van sectiehoofd, dat hem dien- volgens alle verantwoordelijkheid van diensthoofd werd ontnomen en dat hij werd overgeplaatst naar een andere afdeling waar hij onder leiding werkt, dat verzoeker in zijn houding en voorkomen reeds in gunstige zin rekening heeft gehouden met de gemaakte opmerkingen.

De directieraad besluit dan na beraadslaging eenparig de beoordeling "slecht" toe te kennen aan verzoeker.

1.10. Op 29 november 1990 dient verzoeker een omstandig gemotiveerde aanvraag tot herziening van zijn beoordeling in bij de interdepartementale raad van beroep.

Hij argumenteert dat de directieraad zijn beslissing niet heeft gemotiveerd, noch verzoeker heeft gehoord, maar er zich toe heeft beperkt de door de directeur-generaal voorgestelde beoordeling over te nemen, dat tijdens de beschouwde periode waarop de beoordeling betrekking heeft er geen enkel ongunstig feit of geen enkele tuchtstraf op zijn individuele fiche werd opgetekend en er zich in zijn persoonlijk dossier geen enkel stuk bevindt dat een dergelijke zeer zware vermindering van zijn beoordeling kan verantwoorden, dat de nota van de directeur-generaal een "fantasistisch" karakter heeft en het gebrek aan argumenten en de vooringenomenheid van de onmiddellijke hiërarchische meerdere moet verdoezelen, dat het helemaal niet bewezen is dat hij verantwoordelijk is voor het artikel dat in "De Morgen" verscheen en dat hij pas op 11 oktober 1990 kennis kreeg van de nota van 30 augustus 1990 en de verklaring van 10 september 1990, wat een schending is van de rechten van verdediging daar op dat ogenblik de beoordeling "slecht" reeds voorgesteld was door de

directeur-generaal, dat de verantwoording van de voorgestelde beoordeling, nergens vertrekkend van tegensprekelijk vastgestelde feiten, aantoonst dat een beoordeling "slecht", die voor verzoeker ook zware financiële gevolgen heeft, verantwoord is en dat de aangehaalde beweringen een insinuerend karakter hebben met de bedoeling "een sfeer te scheppen".

1.11. Nadat een eerste zitting moest worden uitgesteld, behandelt de interdepartementale raad van beroep verzoekers bezwaarschrift in zijn vergadering van 5 juni 1991.

Verzoeker en zijn verdediger worden gehoord.

De raad adviseert dan :

"- met vijf stemmen tegen vier, dat er aanleiding bestaat om de toegekende derde term voor het criterium A2-Begrip van de dienst, op te trekken tot een hogere term maar dat er geen aanleiding toe bestaat om de toegekende derde term voor het criterium A6-Gedrag op te trekken;

- met acht stemmen tegen één dat er geen aanleiding is om de andere toegekende tweede en derde termen op te trekken;

dat bijgevolg de beoordeling "slecht" terecht werd toegekend."

Dit advies wordt op 19 juni 1991 overgemaakt aan de Eerste Minister.

1.12. Op 30 juli 1991 sluit de directieraad zich volledig aan bij dit advies en kent aan verzoeker definitief de beoordeling "slecht" toe voor de periode van 1 september 1989 tot 31 augustus 1990, daarbij de tweede term toekennend voor het criterium A2.

Dit is de bestreden beslissing. Zij wordt aan verzoeker medegedeeld met een brief van 30 juli 1991;

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker de nietigverklaring vraagt van de beslissing van de directieraad waarbij hem definitief de beoordeling "slecht" wordt toegekend, alsmede van "alle beslissingen en akten waarop die beslissing van de directieraad is gesteund";

2.1.2. Overwegende dat, voor zover verzoeker de nietigverklaring vraagt van alle administratieve rechtshandelingen waarop de beslissing van de directieraad van 30 juli 1991 is gesteund, het beroep onontvankelijk is daar die rechtshandelingen onvoldoende nauwkeurig zijn aangeduid;

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat het verzoekschrift als adres van verzoeker een postbus vermeldt, wat volgens haar in strijd is met de bepalingen van artikel 2, § 1, 1°, van het Algemeen procedurereglement, dat het vermelden van de woning van de verzoeker voorschrijft, waaronder volgens de verwerende partij de plaats moet worden verstaan waar de verzoeker is ingeschreven in het bevolkingsregister of minstens de plaats waar hij verblijft;

2.2.2. Overwegende dat verzoeker repliceert dat hij wel degelijk is ingeschreven in de bevolkingsregisters, met name op het adres Markelbachstraat 61b te 1030 Brussel en dat het enkel om praktische reden is dat hij zijn post laat toekomen op een postbus, met name omdat een gelijknamig familielid op het adres Markelbachstraat 61b te 1030 Brussel woont; dat hij aanvoert dat het postbusadres de zaken vereenvoudigt, dat de briefwisseling met betrekking tot de zaak hem steeds heeft bereikt en dat het vermelden van de woonplaats niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

2.2.3. Overwegende dat de vermelding van de woonplaats van de verzoeker geen op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvoorschrift is; dat de niet-vermel-

ding ervan slechts tot de onontvankelijkheid van het verzoekschrift zou kunnen leiden wanneer door dat verzuim verzoeker niet of slechts zeer moeilijk zou kunnen worden geïdentificeerd of een behoorlijke procesvoering erdoor zou zijn bemoeilijkt of onmogelijk zou zijn gemaakt; dat verzoeker zonder moeilijkheden kon worden geïdentificeerd en het gebruik van een postbusadres niet tot gevolg heeft gehad dat het betekenen van de procedurestukken werd gehinderd of vertraging heeft opgelopen; dat er dan ook geen redenen zijn om uit het gegeven dat verzoeker een postbusadres opgeeft in de plaats van zijn eigenlijke woonplaats, die hij trouwens in zijn memorie van wederantwoord vermeldt, de onontvankelijkheid van het verzoekschrift af te leiden;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 90 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de fair-play omdat de interdepartementale raad van beroep zijn advies zou hebben gegeven zonder in het bezit te zijn van een dossier dat, zoals die bepaling voorschrijft, alle dienende gegevens bevatte die nodig waren om met kennis van zaken advies te kunnen geven; dat verzoeker in dit verband aanvoert dat in het dossier het kwestieuze artikel uit "DE MORGEN" en de nota van 28 augustus 1990, zijnde de eerste verklaring van Commissaris STROOBANTS, ontbraken;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het feit dat het genoemde artikel niet bij het dossier was gevoegd, de rechten van verdediging van verzoeker niet heeft kunnen schenden daar dit artikel niet de enige aanleiding was van het beoordelingsvoorstel en het daarenboven niet ging om de inhoud van het artikel zelf, maar wel om de schending van het verbod om

mededelingen te doen aan de pers betreffende enquêtes van het Hoog Comité van Toezicht, schending welke bleek uit andere gegevens en die door verzoeker werd erkend;

3.1.3. Overwegende dat volgens punt V van de onder-richtingen in verband met het opmaken van de beoorde-lingsstaat, die zijn opgenomen in bijlage bij het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 houdende de evaluatie en de loopbaan van het Rijkspersoneel, een ambtenaar met de vermelding "slecht" wordt beoordeeld wanneer hij op meer dan de helft van de criteria met de derde term wordt beoordeeld of wanneer een derde term wordt toegekend voor de criteria 1,2,3 of 6 (resp. "administratieve en technische kennis", "begrip van de dienst", "werkzaamheid en prestatie" en "gedrag"); dat verzoeker aanvankelijk een derde term voor 5 van de 11 criteria kreeg, onder meer voor de criteria 2 en 6; dat de interdepartementale raad van beroep adviseerde de beoordeling voor criterium 2 tot een hogere term op te trekken, maar de derde term te behouden voor criterium 6; dat de directieraad op 30 juli 1991 besliste het advies van de interdepartementale raad van beroep te volgen en de beoordeling voor het tweede criterium optrok tot de tweede term; dat aldus blijkt dat de beoordeling "slecht" uitsluitend steunt op het toekennen van de vermelding "slecht" voor het criterium 6 "gedrag"; dat uit de nota van de directeur-generaal van het Hoog Comité van Toezicht van 10 oktober 1990 blijkt dat de beoordeling voor dat criterium steunt op "beledigende uitlatingen van betrokkene aan het adres van een hiërarchische meerdere en de aansporing van een ondergeschikte om over te gaan tot gewelddaden tegen die meerdere evenals (op) de morele druk die werd uitgeoefend op ondergeschikten om hen ertoe te bewegen valse verklaringen af te leggen bij de directie"; dat hieruit blijkt dat het gedrag van verzoeker ten opzichte van zijn hiërarchische meerdere en zijn collega's, en niet als dusdanig het gegeven dat hij contact had met een

journalist en de inhoud van het daaruit voortvloeiende krantenartikel, aan de basis lag van de gegeven beoordeling; dat de verklaring van Commissaris STROOBANTS van 28 augustus 1990 enkel betrekking heeft op het onderhoud met die journalist en niet op het gedrag van verzoeker dat aanleiding heeft gegeven tot de betwiste beoordeling; dat dit gedrag aan de orde is in de schriftelijke verklaringen van Commissaris STROOBANTS van 30 augustus 1990 en van politieofficier SCHOCKAERT van 10 september 1990; dat die verklaringen wel deel uitmaakten van het dossier dat werd voorgelegd aan de interdepartementale raad van beroep; dat deze vaststelling volstaat om te besluiten dat het middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel aanvoert dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd omdat zij steunt op een onvoldoende gemotiveerd advies van de interdepartementale raad van beroep; dat verzoeker te dien aanzien aanvoert dat het besluit dat verzoekers gedrag te wensen overliet en niet in overeenstemming was met de hem toevertrouwde taak, niet wordt gesteund op duidelijk omschreven gegevens, maar alleen op "de elementen van het dossier", dat de redenen niet worden aangegeven waarom de bestreden beoordeling wordt voorgesteld, dat de raad niet bevoegd is om te stellen dat de beoordeling "slecht" terecht werd toegekend, maar enkel om advies uit te brengen en dat de raad niet over alle criteria advies heeft uitgebracht;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat uit het verzoekschrift tot nietigverklaring, de erbij gevoegde stukken en het administratief dossier blijkt op grond van welke precieze feiten de bestreden beoordeling werd voorgesteld en toegekend; zodat verzoeker van deze feiten en bevindingen kennis had en zich daaromtrent heeft kunnen verdedigen; dat zij stelt dat aan de motiveringsplicht is voldaan nu het advies verwijst naar "de stukken van het dossier, inzonderheid

de beoordelingsvoorstellen en de door de directieraad toegekende beoordelingsvermelding", en aldus meteen wordt verwezen naar de feitelijke elementen die de beoordeling "slecht" kunnen verantwoorden; dat zij voorts betoogt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing en van de adviezen en akten waarop ze is gesteund, de genomen beslissing niet zouden kunnen dragen, noch dat de aan de bestreden beslissing gegeven motivering geen deugdelijke grondslag in de feiten zou vinden; dat zij, wat betreft het verwijt dat de interdepartementale raad van beroep niet bevoegd is om te stellen dat de beoordeling "slecht" terecht werd toegekend, antwoordt dat uit de aangevochten beslissing zelf blijkt dat de zienswijze van die raad slechts als een advies werd beschouwd en dat het de directieraad is die de uiteindelijke beslissing heeft genomen; dat zij tenslotte stelt dat uit het beschikkende gedeelte van het advies blijkt dat de interdepartementale raad van beroep advies heeft uitgebracht over alle voor verzoeker ongunstige beoordelingscriteria;

3.2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord nog stelt dat de interdepartementale raad zijn advies niet met kennis van zaken kon geven omdat in de notulen van de directieraad vermeldingen voorkomen die onduidelijk of onjuist zijn; dat hij in dit verband stelt dat er sprake is van de mededeling van bepaalde factoren in verband met verzoeker zonder dat gespecificeerd wordt over welke zaken het gaat, dat er ten onrechte wordt gesteld dat hij de feiten waarvoor hij tuchtrechtelijk wordt vervolgd, zou hebben toegegeven en dat men op dat moment nog niet met zekerheid kon stellen dat de tuchtprocedure met een blaam zou worden afgesloten; dat hij tenslotte aanvoert dat uit geen enkel stuk blijkt dat er een tuchtonderzoek jegens hem werd gevoerd en daarenboven een op 20 november 1990 opgelegde blaam

geen grond kan zijn voor een beoordeling over een periode die maar loopt tot 31 augustus 1990;

3.2.4.1. Overwegende dat de "bepaalde factoren" daterend van na de opstelling van de nota van directeur-generaal CANNEEL van 10 oktober 1990 betreffende het ten aanzien van verzoeker gedane beoordelingsvoorstel en waarvan verzoeker stelt dat niet wordt aangegeven welke dat zijn, wel degelijk worden aangegeven in de daarna in de notulen volgende zinnen; dat het gaat om het gegeven dat verzoeker een aantal feiten zou toegeven, dat hem alle verantwoordelijkheden van diensthoofd werden ontnomen, dat hij werd overgeplaatst naar een andere sectie waar hij onder leiding van het sectiehoofd werkt, dat er een tuchtprocedure lopende is die zal worden afgesloten met een blaam en dat hij wat houding en voorkomen betreft reeds in gunstige zin heeft rekening gehouden met de opmerkingen; dat voorts de bewering van verzoeker dat er geen tuchtprocedure zou zijn ingesteld en dat hij de feiten niet zou hebben toegegeven, wordt tegengesproken door de gegevens van het administratief dossier; dat daaruit immers blijkt dat aan verzoeker op 20 november 1990 een blaam werd opgelegd voor de feiten die door zijn ondergeschikten waren aangeklaagd en waarop zijn beoordeling onder meer was gesteund; dat volgens de bewoordingen waarmee deze tuchtstraf op verzoekers individuele fiche werd opgetekend, blijkt dat zij werd opgelegd voor feiten "die door hem werden toegegeven", welke de feiten zijn waarvan de directeur-generaal aan de directieraad meedeelde dat verzoeker ze toegaf en met betrekking tot welke verzoeker de aantekening ervan op zijn individuele fiche zonder enige opmerking voor kennisneming heeft ondertekend op 28 november 1990; dat weliswaar op 31 oktober 1990, datum waarop verzoekers beoordeling door de directieraad werd toegekend, het nog niet zeker was hoe de tuchtprocedure uiteindelijk zou aflopen, maar de uitspraak van de directeur-generaal over het opleggen

van een blaam de directieraad niet kan hebben misleid nu, enerzijds, de directeur-generaal alleen heeft gezegd dat de procedure zal worden "afgesloten" met een blaam, daardoor duidelijk aangevend dat de procedure nog niet effectief beëindigd was, en, anderzijds, nu de directieraad vertrouwd is met tuchtprocedures gelet op de rol die hij daarin speelt; dat tot slot uit niets blijkt dat de tuchtstraf zelf, die pas werd opgelegd nadat de beoordeling was toegekend, een grond zou zijn geweest voor de beoordeling van de directieraad;

3.4.2.2. Overwegende dat artikel 91, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel bepaalt dat de raad van beroep de betrokken minister in kennis stelt van zijn gemotiveerd advies; dat bijgevolg het advies formeel moet zijn gemotiveerd; dat een beoordeling die wordt toegekend op grond van een onregelmatig gemotiveerd advies een substantieel vormvereiste schendt en door machtsoverschrijding is aangetast; dat de interdepartementale raad van beroep te dezen zijn advies als volgt motiveerde :

"Overwegende dat het dossier en de debatten voldoende elementen opleveren waaruit blijkt dat de Heer W. ELBERS meer dan een gewoon begrip van de dienst bezit;

Overwegende dat het dossier voldoende elementen bevat en dat uit de debatten is gebleken dat het gedrag van de Heer W. ELBERS te wensen overliet en niet in overeenstemming was met de functie en de taak die hem werd toevertrouwd door zijn bestuur.

Overwegende dat uit de stukken van het dossier en uit de debatten voldoende blijkt dat de beoordelingsvermelding "slecht" voor de Heer W. ELBERS terecht werd voorgesteld";

Overwegende dat de motivering van het advies van de interdepartementale raad van beroep dient ter informatie van de overheid die de uiteindelijke beslissing moet nemen; dat te dezen aan die raad een dossier werd voorgelegd waarin de feiten die door de directie-

raad in aanmerking waren genomen als grondslag van de toegekende beoordeling op een concrete manier werden aangegeven; dat het advies van de raad van beroep bestemd was voor de directieraad, daar bij ongunstig advies de uiteindelijke beslissing wordt genomen door het orgaan dat de initiële beslissing heeft genomen; dat het te dezen, gelet op die omstandigheden, volstond als motivering te verwijzen naar "de elementen van het dossier", nu dat dossier uiteraard door de directieraad was gekend; dat er bovendien geen twijfel over kon bestaan dat die elementen als ongunstige feiten of bevindingen konden worden beschouwd; dat die elementen overigens door verzoeker waren gekend en hij daaromtrent zijn verdediging heeft voorgedragen;

3.2.4.3. Overwegende dat uit geen enkel gegeven blijkt dat het feit dat de interdepartementale raad van beroep door te concluderen "dat (...) de beoordelingsvermelding "SLECHT" (...) terecht werd toegekend", meer heeft gedaan dan het uitbrengen van een advies; dat die zinsnede immers niets anders is dan de conclusie uit het advies dat de raad uitbracht over de voor de verschillende criteria toegekende vermeldingen; dat daarenboven uit het gegeven dat de directieraad na het advies van de interdepartementale raad nog een beslissing heeft genomen, blijkt dat de tussenkomst van de interdepartementale raad van beroep slechts als adviserend werd beschouwd; dat uit de eenvoudige lezing van het advies van die raad blijkt dat hij wel degelijk advies heeft uitgebracht over alle voor verzoeker ongunstig beoordeelde criteria;

3.2.4.4. Overwegende dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van het beginsel "audite et alteram partem" doordat de bestreden beoor-

deling werd toegekend zonder dat hij de inhoud van verklaringen van politieofficier SCHOCKAERT en commissaris STROOBANTS kende;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij zulks ontkent door te verwijzen naar de in het administratief dossier voorkomende verklaring van F. DELIE van 8 januari 1991, waarin deze bevestigt dat hij op 1 september 1990 aan verzoeker de verklaringen van zijn ondergeschikten ter hand heeft gesteld; dat zij daarenboven stelt dat uit de tuchtbeslissing van 20 november 1990 blijkt dat verzoeker de feiten heeft toegegeven;

3.3.3. Overwegende dat verzoekers bewering wordt tegengesproken door de verklaring van F. DELIE volgens dewelke verzoeker op 13 september 1990 kennis zou hebben gekregen van de verklaringen die te zijnen laste waren afgelegd door twee van zijn medewerkers; dat die verklaring wordt bevestigd door het verslag dat F. DELIE op 17 september 1990 uitbracht aan de directie van het Hoog Comité van Toezicht; dat uit dit verslag en deze verklaring kan worden afgeleid dat verzoeker wel degelijk kennis had van de genoemde verklaringen en dat hij dus in de gelegenheid was er zich in zijn bezwaarschrift en in zijn mondelinge verdediging voor de interdepartementale raad van beroep tegen te verdedigen; dat het middel niet gegrond is;

3.4.1. Overwegende dat verzoeker in een vierde middel aanvoert dat artikel 18 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 en het beginsel van de fair-play werden geschonden doordat de in het genoemde artikel 18 gestelde termijn van drie maanden binnen dewelke de interdepartementale raad van beroep zijn advies dient te geven, niet werd nageleefd;

3.4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het in artikel 18 van het koninklijk besluit

van 7 augustus 1939 gestelde termijnvereiste geen substantieel vormvereiste uitmaakt; dat zij daaraan toevoegt dat verzoeker niet aantoonst dat het niet-respecteren van de voorgeschreven termijn hem in zijn belangen heeft geschaad, noch dat de aangeklaagde onregelmatigheid en de inhoud van de gewraakte beslissing enige invloed zou hebben gehad;

3.4.3. Overwegende dat de door artikel 18 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de beoordeling en de loopbaan van het Rijkspersoneel (thans luidend "betreffende de evaluatie en de loopbaan van het Rijkspersoneel"), voorgeschreven termijn een termijn van orde is die is voorgeschreven in het belang van een goede administratie; dat die bepaling immers geen enkele sanctie op het overschrijden van de termijn stelt, terwijl de procedure ook na het verstrijken van die termijn doorgang moet kunnen vinden; dat een schending van het beginsel van de fair-play opzet en kwade trouw veronderstelt, hetgeen te dezen geenszins wordt bewezen; dat het middel niet gegrond is;

3.5. Overwegende dat het beroep niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien mei 1900 achtennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH. G. BAETEMAN,

A. BEIRLAEN,
J. SMETS,
M. MILOJKOWIC,

eerste voorzitter van
de Raad van State,
staatsraad,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

G. BAETEMAN.